

A nyár ajándékkosara

[Látó, 2012. október]

Úgy várta a nyarat, olyan türelmetlen feszültséggel, mint egy értékes ajándékot, ami majd kárpótolja minden kudarcért, fáradságért, gyöttrődésért, amit a tél zúdított a nyakába.

És most itt volt. Szűrt, égetett, forrón vigyorgott a képébe, port vágott a szemébe, és absztrakt foltot izzasztott az ingére.

A zötyögő busztól az a néhány jó ötlete is úgy ugrált szét, mint egy marék bolha, és tudta, már soha nem fogja összeszedni őket. Utálta a csúcsgorgalmat, és átkozta a nagyvonalúságát, amikor váláskor a feleségének adta a kocsit. Igaz, a Dacia már tízéves volt, és eléggé köhögött, de tíz évig még biztos gurulni fog. Nem baj, a kiszállásokra úgyis a cég kocsijával mennek, és jóformán alig van otthon, ez pedig azért is jó, mert nem kell folyton a házasságára gondolnia, ami tulajdonképpen éppen amiatt romlott el, hogy alig találkozta a nejevel. Előfordul, hogy két hétig is vidéken van, mert az új magasfeszültségű hálózatok felszerelésénél felügyelnie, irányítania kell, aztán ellenőrizni a megyei magasfeszültségű vonalakat, az ottani áramelosztó központokat is. A hibákat azonnal ki kell javítani, mielőtt még nagyobb áramkiesések történnének. A felesége mindezt nem értette meg, nem fogadta el, megunt és elment egy otthonülőbb pasussal.

Most egyelőre az vigasztalta, hogy a hűtőszekrényében öt üveg sör unatkozik rá várva...

Hazaérve azonnal meg is ivott egyet, és bekapcsolta a rádiót. Éppen a Love Story filmzenéje csendült fel, ő pedig ismét a feleségére gondolt. Ez volt a kettejük kedvenc dala.

Le kell zuhanyoznia, az majd megnyugtatja. Megengedte a vizet, és ahogy behunyta szemmel állt a lágyan körülburkoló hűvös zuhatagban, úgy érezte magát, mint magocska egy kellemesen hűtött dinnye közepében.

Hát nem szép az élet? Előtte egy szabad este. Ki tudja, mi minden vár még rá? A nyár nagy ajándékkosár, és talán számára is tartogat meglepetést.

Igen. Tartogat. Most már biztos, mert cseng a telefon, és ahogy ott áll meztelenül, nedves kezében a telefonkagylóval, gondolatban többször is belerug a nyár ajándékkosarába.

Rohant, száguldott. A haja még vizes volt. A mentővel egyszerre érkezett.

Tenő, a legjobb szerelőjük a nyitott szakaszoló közé gumiszőnyeget tett, hogy elkerüljön egy esetleges áramütést, csak hogy nem vette észre, hogy a laborpróba lejárt. Félévenként ellenőrizték, nem avult-e a szőnyeg. Egy hibás mozdulattal rövidzárlatot okozott, és felrobbant az elektromos cella. A srác harmadfokú égést szenvedett, és egek, még az üveg és a vasráma is elolvadt a cellában és környékén. A mellkasában valami nagy nyomást érzett, a torka is összeszorult, és érezte, hogy a többi sört már nem tudja meginni... A nyári kánikula ellenére egész gyorsan haladtak az új hálózat felszerelésével. A mező úgy ölelte körül őket, mint hatalmas táj majonézes körítés néhány szem apró olajbogyót. Veszekednie kellett a csapattal, mert a fiúk képesek voltak védősapka nélkül mászkálni az oszlopokon így déltájban, amikor a hőség már elviselhetetlen volt, és ha nem lett volna rajtuk nadrág, hozzáragadtak volna a póznákhoz. Lehívta hát őket ebédelni.

A barakk egy diófa alatt állt, és ferde szemmel nézett a diókra, ahol még egy árva rigó sem füttyülte, hogy érik.

Jóízűen falatoztak, és a közeli kút jéghideg vizét itták. Szóba került lonica, és óriási röhögés tört ki belőlük. A diók rémülten kucorogtak burkaikban, és három szarka rikácsolva tűnt el a fakó láthatáron.

Lonica minden hájjal megkent fenegyerek volt. A város déli pontján fekvő áramelosztó központban dolgozott, ami egy mező közepén állt, közel a faluhoz. A fiú, aki szenvedélyes horgász volt, rájött, hogy szárazon is lehet pecáznia, és ha halakat nem is, de szárnyasokat biztosan tud fogni. A horogra kukoricaszemet tűzött, és a zsinógot kivetette a kerítés mellett kapirgáló tyúkok közé. Azok pedig mit sem sejtve bekapták, míg az egyikre rá nem ugrott egy szerelmes kakas, és a kettős súlytól el nem szakadt a zsinóga. Heccelték is érte eleget. Mondták, hoznak neki negyvenes zsinórt, sőt, kap akkor a horgot is, amire szénát tehet, és tehenet is foghat vele...

Dél volt, és a Föld fényes korongja szokásos napi programja szerint tikkasztott. Mikor bemásztak a dubába, úgy érezte, jobban szeretne a kútban ülni és énekelni.

A srácok megtették helyette, mármint az éneklést, és tényleg úgy kornyikáltak, mint akik forró parázson ülnek.

Félóra múlva elérték a városszéli kötődét, ahonnan nők rajzottak ki, mint színes pillangók a lepkefogó zsákból. Feri, a sofőr izgatottan kiáltott hátra: – Érzitek ezt a pamutszagot? Pamutszagúak a csajok, a drága csajok!

Lelassítottak, incselkedtek a lányokkal, és azok szellemes megjegyzéseikre még frappánsabb válszokat adtak. Egy huszonöt év körüli szőke nő éppen őt szúrta ki szép szemével és mosolyával, még integetett is neki. Ő pedig visszaintett, és egészen felvillanyozódott. Később is folyton rá gondolt. Ringó csipőjére, libbenő hajára, és mit nem adott volna érte, ha a karjába kaphatta volna...

Már nem emlékezett, hogy a srácok mit kiabáltak búcsúzóul. Felrohant a lépcsőn, lezuhanyozott, és elnyúlt a hűvös huzatú ágyon. Estefelé tért magához, és megkezdte az ébredés szertartásait. Később, amikor a kávé már dolgozott benne, megborotválkozott és öltözni kezdett. Farmenadrág, pólóing, persze a fehér, mert az megy napbarnított ábrázatához.

Némi anyagi a zsebébe, és utolsó pillantás a kissé matt tükörbe. Elégedetten állapította meg, hogy nem látszik többnek harmincnál, pedig hattal túl van rajta. Jó egy ilyen matt tükör. Kék szemei és fehér vigyora biztatóan búcsúztatták, fekete, göndör hajába kár lett volna beleakasztani a fésűt.

Fullasztó hőség kuporodott a házakra, utcákra. Az emberek csigalassúsággal nyomultak a város központja felé. Érződött, hogy szombat van. Szabad szombat. Mindenki szórakozni, kikapcsolódni vágyott, és ő egyáltalán nem bánta, hogy letaposás a lábát. Megállt a kiskaléria előtt. Tolnay Tibor-kiállítás volt, és benne egyre magasabbra szökött a kíváncsiság a művészet iránt. Elbódult a hangulatos színektől, képektől, amelyekről visszamosolyogtak rá a váradi utcák, a Körös és a benne tükröződő zsinagóga, a szomorú fűzek, a kicsi híd, és a Szent László-templom, melynek még a harangzúgását is hallani vélte... Tehát mégsem fásult el egészen. Ennek

végtelenül örült. Két éve, amióta elvált, most először volt felszabadult és vidám.

Éppen kifelé indult a galériából, amikor a népművészeti osztályon megpillantotta a Nőt.

Fatalpú szandált próbált. Hosszú haja az arcába hullt, és amikor kiegyenesedett, megfeszült formás mellén a blúz.

Nem várta meg, amíg a lány kifizeti a cipőt, hanem kilépett az üzlet elé, és rágyújtott. A gyomra összeszorult az izgalomtól. Agyában szivárványszínű gondolatok pásztáztak, és érezte, nagyon akarja ezt a nőt, csak még nem tudta, hogyan közölje vele..

Hogy néha milyen egyszerű tud lenni egy bonyolult probléma! A szőke már ott is állt előtte az utcán, és ilyeneket mondott:

– Nem ismer meg, mérnök úr? Ön volt a fizikatanárunk a négyes suliban. A kilencedik bében. Hát nem emlékszik? Mindig beszekundáztam magánál. Én vagyok a Tomori.

– Hát persze – makogott ősei hangját utánozva, és apró fényecske kezdett pislákolni az agyában. Hát persze! Ez az a hülye Tomori, az a nyavalyás vakarcs, aki egész órán vihogott, és annyi gőze sem volt az elektromossághoz, mint egy szentjánosbogárnak.

– Persze hogy emlékszem – mondta nevetve. – Popovicst helyettesíttem akkoriban, aki lábtörés miatt kórházban volt, és sűrűn gondoltam arra, hogy a fejét is be kéne törni, amiért engem javasolt a kilenc bébe!

A nő egészségesen felkacagott, és közölte, hogy már kinőtte a hülyeségeit.

– Örülök, hogy láttam. Tudja, maga volt a legjobb képű tanár az egész suliban, és minden lány szerelmes volt magába – mondta, majd kezet nyújtott búcsúzóul.

Hirtelen elkapta az apró ujjacskákat, és ráhajolt. Pillanatok alatt tíznél is több ötlete támadt, hogy marasztalásra bírja, de egyet sem bírt kinyögni, csupán annyit mondott: – Maga nem pamutszagú.

– Micsoda? – kerekedett nagyra a lány szeme. Nem lehetett megállapítani, milyen színű. Talán olyan volt, mint a Körös, amikor feléhajolnak a zöld füzek, és megcsillan rajtuk a nap.

– A sofőrünk azt mondta, hogy maguk kötődések, mind pamutszagúak – mondta, és érezte, hogy már gatyába rázta magát.

Mindketten jóízűen nevettek. Együtt indultak a város szíve felé. Tolongtak, sodródtak, de ő vigyázott, nehogy elszakítsák őket egymástól.

– Féjrnél van? – kérdezte, és rögtön tudta, hogy hülyeséget beszél. Láttá, a nő is tudja, mert rávillantotta fehér mosolyát, és gúnyosan közölte, hogy vénkisasszony. Rácsodálkozott, és tiszta szívből felnevetett, de olyan erővel, hogy többen is megfordultak utána, ő pedig mutatott volna valamit nekik, ha nem lett volna egy bájos hölgy társaságában.

Meghívta egy kávéra, konyakra és a nő elfogadta. Az Asztória teraszán itták meg, és közben kiderült, hogy csudajól el tudnak beszélgetni. Tomori nemcsak külsőleg fejlődött. Virágot vett egy sarki árusnál, és a következő szavakkal nyújtotta át:

– A legszebb vénkisasszonynak!

A lány nevetett, és a hangja ezüstcsengettyűként csilingelt. Vidáman sétáltak a városban. A lába valahogy az otthona felé vitte. Ezt a lány nem tudta, ő meg nem árulta el.

Hirtelen szél kerekedett, összeborzolta a hajukat, hűvösen mászott blúzaik alá, és legalább olyan jól érezte magát, mintha a kútban ülne és énekelne. Csak valamivel izgatottabb volt.

Az eső úgy zúdult a nyakukba, mint váratlanul érkezett jóságos nagynéni, persze ezt csak ő érezte így, miközben egy kapu alól figyelték a menekülő embereket.

Percek alatt kiürültek az utcák. A vihar hatalmas erővel tört rájuk. Dörgött, villámlott. Tomori nyugtalan volt, félt, és menni akart.

– Menjünk fel hozzám, itt lakom két házzal lejjebb, és még vacsorám is van – indítványozta.

A lány keményen összeszorította az ajkát, és percekig nem szólt. A drága virágot a térdéhez csapkodta.

Már megbánta, hogy hívta. Félszegen állt, mint egy kisfiú, aki rossz fát tett a tűzre, amikor a nő váratlanul megszólalt.

– Egye fene, menjünk! Már majd éhen halok.

Megfogták egymás kezét, és rohantak.

Vajas kenyeret ettek szalámmal, sajttal, zöldpaprikával és paradicsommal. Utána hideg sört ittak. Felengedett a köztük lévő feszélyezettség. Meséltek egymásnak eddigi életükről, pályafutásukról, sikereikről, kudarcikról, aztán elhallgattak.

Nézte a nőt, és a nő visszanézett. Mélyen bele a szemébe, hogy felborzolódott tőle a tarkóján a szőr.

– Szép vagy – suttogta a lány fülébe, és magához húzta. A haját simogatta, a száját kereste, és olyan szenvedéllyel csókolta meg, mint valaha az első szerelmét. Elszibbadt a benne kavargó érzésektől. Az örömtől, izgalomtól, és amikor a csengő élesen belehasított a csendbe, alig bírt kimenni, hogy megnézze, ki az.

A sofőr állt az ajtóban. Sápadt volt és ideges.

– Azonnal be kell vigyem a mérnök urat, mert üzemműködés van – hadarta. – Belecsapott a villám a transzformátorba.

– Belém is – gondolta ő. A nyár ajándékkosarára is gondolt, de nem szólt semmit. Visszament a lányhoz, és rekedten közölte vele, mi történt. Megkérte, ha egy kicsit is kedveli őt, akkor várja meg. Ha nem, akkor, ha elállt az eső, csak csapja be maga után az ajtót.

Vette a dzsekijét, megsimogatta Tomori kedves arcát, és ment.

Bevágta magát a dubába, és ordítani szeretett volna. Ordítani, törni, zúzni, agyonverni valakit. Először érezte, hogy a szakmája áldozata, de az arcán nem látszott semmi, csak ökölbe szorított kezén feszült fehéren a bőr.

